Ἔτος ΙΑ' Ἐν Ἀθήναις 7 Μαρτίου 1898 Ἀριθ. 10

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΆΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ	ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ	Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΕΝ ΟΔῷ ΚΑΛΛΑΜΙΩΤΟΥ	Ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου ἢ ἰης Ἰουλίου Ἐν τῷ ἐσωτ. δρ. 6. Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. χρ 8	ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστας καὶ ἀνταποκριτὰς τῆς «Ἀναπλάσεως», ὑπὸ *Τιμοθ. Ἀνασταστίου*.—Ἐπτενογραφημένη ὁμιλία τοῦ ἀρχιμ. κ. Π. Δουληγέρη ἐν τῇ Α' Λαϊκῇ Σχολῇ, (συνέχεια ἐκ τοῦ 6 φύλλου).—Ὑπὲρ τῆς λαϊκῆς μορφώσεως, ὑπὸ *Μιχ. Ι. Γαλανοῦ*. — Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, (συνέχεια), ὑπὸ *Ἀλεξάνδρου Σκιαθίου τοῦ Παπαδιαμάντη*.—Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι ἐν Πύργῳ, ὑπὸ *Μιχ. Ι. Γαλανοῦ*.—Ἀνταπόκρισις ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. — Οἱ διδάξοντες εἰς τὰς Λαϊκὰς Σχολὰς «Ἀναπλάσεως» κατὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.—Ἔγκρισις προσευχῶν. — Ποικίλα — Κυριακόν, Ἀποστολικὸν καὶ Εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ *Κωνσταντίνου Δ. Διαλησμᾶ*.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΣ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΚΟΤΟΣ—ΦΩΣ—ΚΑΘΗΚΟΝ

Φίλτατοι,

Δὲν ἔχω ἀνάγκην παρουσιάσεως πρὸς ὑμᾶς, διότι μὲ γινώσκετε ἐκ τῶν πενιχρῶν μου ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» δημοσιευμάτων.

Αἰσθάνομαι μεγίστην καὶ λίαν ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπευθύνω πρὸς ὑμᾶς θερμὴν παράκλησιν καὶ τόσον μᾶλλον θερμὴν καὶ ὀλίγον τι ἀπαιτητικήν, ὅσον οὐδαμῶς πρόκειται περὶ ἐμοῦ τοῦ ἀπευθύνοντος αὐτήν, ἀλλὰ μόνον περὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἔργου τῆς «Ἀναπλάσεως». Ἡ παράκλησίς μου συνοψίζεται εἰς τὰς ἑξῆς ὀλίγας λέξεις: «Ὑποστηρίξατε τὸ ἔργον τῆς «Ἀναπλάσεως» *διὰ θυσιῶν σας*». Τὸ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Χριστιανικῶν ἀρχῶν ἐθνικὸν ἀναμορφωτικὸν ἔργον της κεῖται ἤδη ὑπὸ τὰς ὄψεις σας: Τέσσαρα νῦν λειτουργοῦσι τμήματα αὐτῆς ἐν Ἀθήναις, Πειραιεῖ καὶ Πύργῳ τῆς Ἠλείας, ἐν οἷς τρὶς καὶ τετράκις τῆς ἑβδομάδος παρέχεται εἰς πλῆθη Ἑλλήνων πολιτῶν πνευματικὸν φῶς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας, καταστηλιτεύεται ἡ κακία καὶ τὸ ἔγκλημα καὶ ἐξαίρεται ἡ σῴζουσα καὶ μεγαλύνουσα τὰ ἔθνη χριστιανικὴ ἀρετή. Εἰς τὰ τέσσαρα ταῦτα τμήματα λίαν προσεχῶς θὰ προστεθῇ δεκὰς ἄλλη ἀνὰ τὰς πόλεις τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, διὰ τῆς προσωπικῆς ἐνεργείας τοῦ ἐξόχου τῆς «Ἀναπλάσεως» ῥήτορος καὶ διευθυντοῦ κ. Μ. Γαλανοῦ. Θὰ καταβληθῇ πᾶσα προσπάθεια νὰ ἐξευρεθῶσιν ἱκανοὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἐργάται, ἵνα ὑπηρετήσωσιν εἰς τὸ ἔργον τοῦ διὰ λαϊκῶν τμημάτων θρησκευτικοῦ τοῦ Ἔθνους φωτισμοῦ τοῦ γενικῶς ἐν τῷ σκότει τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας διατελοῦντος.

Ἡ ἐνέργεια αὕτη τῆς «Ἀναπλάσεως» ὑπὸ τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν σεβασμιωτάτων Ἑλλήνων ἐπισκόπων γινομένη κατὰ πολὺ θὰ ἀναπληρώσῃ τὴν σπουδαίαν καὶ σημαντικωτάτην ἔλλειψιν πνευματικῶν τοῦ λαοῦ ἰατρῶν, ἤτοι ἱερέων κεκτημένων πρὸς τῇ εὐσεβείᾳ καὶ τῇ ἀρετῇ καὶ τὸ ἀπαραίτητον καὶ ἀναγκαιότατον προσὸν τῆς διδακτικῆς ἱκανότητος. Ἡ νόσος τοῦ Ἔθνους μας εἶνε ἀπιστία ἐξ ὑλιστικῶν διδαγμάτων ἢ ἀδιαφορία θρησκευτικὴ ἐλλείψει θρησκευτικῆς ζωῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐπιβολῆς ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ λαοῦ. Τὴν ὀλεθρίαν ταύτην νόσον νοσῶν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς γενικῶς ἐννοούμενος, παριστᾷ σήμερον τὴν ἀπαισίαν ὄψιν λαοῦ *ἐν σκότει καθημένου*. Εἶνε ἀλήθεια; ὀφείλομεν νὰ τὴν κηρύξωμεν, διότι ἄλλως πρέπει νὰ θεωρηθῶμεν ὡς ἑαυτοὺς εἰς τὸν ὄλεθρον καὶ τὸν ἐθνικὸν θάνατον καταδικάζοντες, ἀφ' οὗ, δίκην παίδων φοβουμένων τὴν πικρίαν τῶν φαρμάκων καὶ ἀποκρυπτόντων τὰ τῆς νόσου των συμπτώματα, ἀποκρύπτωμεν τὴν νόσον μας καὶ οὐδαμῶς περὶ τῆς θεραπείας αὐτῆς φροντίζομεν. Φωνάζωμεν καὶ ἀκρυβεῖς καὶ πλήρεις χαρακτηρίσωμεν τὴν νόσον μας, ἵνα τελειότερα θεραπευτικὰ μέσα ζητήσωμεν καὶ ἀποτελεσματικῶς τὴν καταπολεμήσωμεν. Ἡ ἀλήθεια ἐλευθεροῖ καὶ σώζει. Ἡ ὑποκρισία καὶ σεμνοτυφία ὑποδουλοῖ καὶ φονεύει. Τὰ ἔθνη οἱ ἥρωες τῆς ἀληθείας τὰ ἐλευθεροῦσι καὶ τὰ μεγαλύνουσιν. Οἱ ὑποκριταὶ καὶ οἱ ἀγύρται τὰ ὑποδουλοῦν καὶ τὰ ἐξοντώνουν. Πικρὰ ἡ ἀλήθεια· ἀλλὰ σώτειρα. Εἴμεθα ἔθνος εὐγενὲς καὶ διὰ τὰ μεγάλα προωρισμένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ: Ἔθνος θαυμάτων: Ἡμαρτήσαμεν; μετανοήσωμεν. Ἐνοσήσαμεν; Θεραπευθῶμεν: Ἐφαπτισμῶν καὶ μαστίγων ἄξιοι οἱ ἀγύρται καὶ ἀπατεῶνες οἱ ἐπιζητοῦντες, ἵνα μὴ τὸ ἄθλιον ἄτομόν των διαταραχθῇ, νὰ ἀποκρύπτωσι τὴν

νόσον καὶ νὰ ὑποστηρίζωσιν, ὅτι «καλὰ εἴμεθα : ὡραῖα πηγαίνομεν» ἐννοεῖται, ἐὰν εἶνε «εἰς τὰ πράγματα» καὶ πρὸς τὸ πτωχὸν ἐθνικὸν ταμεῖον φιλοσοφικὴν σχέσιν ἔχωσι. Πρέπει νὰ λείψωσιν αὐτὰ καὶ νὰ ὁμολογήσωμεν πάντες τὴν νόσον μας τὴν ἐθνικήν, ἐὰν ἀγαπῶμεν τὴν Πατρίδα μας, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν εἴμεθα τίποτε, εἰς αἰώνιον δὲ αἶσχος καὶ ὄνειδος, ὡς παροῦσα γενεά, θὰ ὑποπέσωμεν. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἐν Ἑλλάδι *ἐπικρατεῖ σκότος* καὶ *ἀνάγκη φωτός*. Ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πεπαιδευμένοι καὶ ἀμαθεῖς ἐν τῇ σκοτίᾳ περιπατοῦντες δὲν γινώσκουν ποῦ ὑπάγουν. Ἐκ τούτου οἱ τερατώδεις συνδυασμοὶ ἱερωτάτων πρὸς τὰ ἀνοσιώτατα. Πολιτικὴ φιλοπατρία καὶ ἰδιοτέλεια — πλάνη φρικώδης — ἀκουσία (ἄτε ἐξ ἀμελείας !) ἐγκληματικότης ὡς πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους. Ὁ ὑπουργὸς διὰ τὸν ἑαυτόν του πρῶτον· ὁ βουλευτὴς διὰ τὸν ἑαυτόν του πρῶτον· ὁ Δήμαρχος διὰ τὸν ἑαυτόν του πρῶτον. Πᾶς δημόσιος λειτουργὸς διὰ τὸν ἑαυτόν του πρῶτον. Πατρὶς— παρελθὸν—παρὸν—μέλλον—μεγαλεῖα—δόξα ἐθνικὴ —πρόοδος — συντήρησις τῶν κεκτημένων—καθήκον· αὐταπαρνήσεως—ὅλα αὐτὰ τίποτε. Διὰ τὸν καθ' ἕνα ὅλα αὐτὰ *ὁ ἑαυτός του πρῶτον!!!* Παιδεία ἐθνικὴ — καὶ σκοτασμὸς καὶ ἀμάθεια τῶν στοιχειωδεστάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου καθηκόντων καὶ τοῦ ἀληθοῦς αὐτοῦ προορισμοῦ — καὶ νεκρότης πνευματικὴ καὶ φῶς ἀπὸ δαυλοῦ ἡμιεσβεσμένου. Διότι παιδεία ἐθνικὴ μὴ ἔχουσα πρώτην καὶ μόνην βάσιν τὴν θρησκείαν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης καὶ σκοπὸν κύριον τὴν ἠθικότητα δὲν σημαίνει τίποτε ἢ μᾶλλον σημαίνει ἐπὶ κακῷ ἀναπτυξιν διανοητικὴν καὶ μόνον τοῦτο, κἂν διαρραγῶσιν οἱ μεγάλοι σοφοί μας τὸ ἐναντίον ἰσχυριζόμενοι. Κλῆρος καὶ τὸ πολὺ συντηρητικότης — τὸ πλέον ἀκινησία — τὸ πλεῖστον ἐγωϊσμὸς καὶ ἀδιαφορία — τὸ συμπέρασμα ὀπισθοδρόμησις—καὶ προοδεύομεν—καὶ θὰ δώσωμεν λόγον— καὶ θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν Παράδεισον, τὸ τάλαντον εἰς τὴν γῆν κατακρύψαντες.—Οἰκογένεια — Φυλὴ χρηματιστικὴ συναλλαγὴ— Ἠθικὸς προορισμὸς — τίποτε.— Ἰδεῶδες — τίποτε. — Μόρφωσις τέκνων — τίποτε.—Ἀρετὴ — λόγος κενός.—Ἄλογος ἡδυπάθεια — καὶ μόνον τοῦτο.— Ὑλικῶν συμφερόντων ταὐτότης—καὶ μόνον τοῦτο. — Ἐγωϊσμὸς καὶ ἀστοργία ἐπὶ θυσίᾳ τοῦ ἑτέρου—καὶ μόνον τοῦτο.

Ἐξαιρέσεις, ναί : Ἀλλ' ἐξαιρέσεις πνιγόμεναι ἐν τῇ γενικότητι τοῦ κακοῦ καὶ μὴ φαινόμεναι καὶ μὴ ὠφελοῦσαι τίποτε.—Πολιτευόμενοι χρηστοὶ καὶ φιλοπάτριδες, ἀλλ' ἀφανεῖς καὶ ἀνίσχυροι : Οἰκογένειαι χριστιανικώταται — Ἀλλ' ὀλίγισται. — Κληρικοὶ καλοὶ καὶ ἐνάρετοι, ἀλλὰ παρηγκωνισμένοι: ἀλλὰ περιφρονημένοι, ἀλλὰ ἀνωφελεῖς.

Καὶ πόθεν ἄρξομαι καὶ ποῦ νὰ τελειώσω;—Τὰ εἰξεύρετε —τὰ εἰξεύρομεν.—Τὰ σκεπτόμεθα—τὰ σκέπτεσθε.—Θλιβόμεθα—θλίβεσθε.— Σκότος — Σκότος—Σκότος. *Ἀνάγκη φωτός:* Ἀφροσύνη — Ἀνάγκη φρονήσεως. Ὀφείλομεν νὰ πείσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὅτι περιβαλλόμεθα ὑπὸ σκότους καὶ ἀνάγκη νὰ ζητήσωμεν φῶς.—Ὅτι νοσοῦμεν, καὶ ἀνάγκη νὰ ζητήσωμεν νὰ θεραπευθῶμεν.—Τὸ φῶς εἶνε τὸ ἄγνωστον εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν Εὐαγγέλιον.—Ἡ θεραπεία τῆς νόσου μας θὰ γεύσῃ διὰ τῆς γνώσεως καὶ τηρήσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Εὐαγγελίου.— Ὑπάρχουν οἱ γινώσκοντες τὸ Εὐαγγέλιον—ἀλλὰ εἶνε ὀλίγοι,καὶ εἰς αὐτοὺς ἐλπίζομεν.— Ἀνάγκη νὰ τὸ γνωρίσουν οἱ πολλοί· καὶ ἰδοὺ τὸ *Ἐθνικὸν ζήτημα.*— Δὲν εἶνε ἐθνικὸν ζήτημα κυρίως καὶ πρωτίστως αἱ ἀναθεωρήσεις τοῦ πολιτεύματος καὶ τῶν νόμων καὶ οἱ οἰκονομικοὶ συνδυασμοί, οὔτε αἱ ἀναθεωρήσεις τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν νόμων· οὔτε αἱ ἀναθεωρήσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαιωμάτων περὶ ἰσχύος καὶ ὑπεροχῆς. — Ἐθνικὸν ζήτημα κυρίως καὶ πρωτίστως εἶνε ἡ *ἀναθεώρησις τῶν κεφαλῶν μας* — ὁ φωτισμὸς τοῦ πνεύματος : Ἡ μόρφωσις χαρακτῆρος ἠθικοῦ ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ ἀγάπῃ τῇ χριστιανικῇ: ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου.—Εἰς τοῦτο πρῶτον πρέπει νὰ προσέξωμεν. — Τὰ λοιπὰ προστεθήσεται ἡμῖν *φυσικῶς* καὶ *ἀναγκαίως*. —Τὸ ἐθνικὸν τοῦτο ζήτημα θὰ λυθῇ, ὅταν εἰς τοὺς πολλοὺς διδαχθῶσιν αἱ εὐαγγελικαὶ ἀρχαί: ἤτοι: ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐν ἀσθενείᾳ ὑλικῶν μέσων, πεποιθὼς μόνον εἰς τὴν ἠθικήν του δύναμιν, τὴν ὁποίαν τῷ δίδει ἡ πίστις του πρὸς τὸν Παντοδύναμον Θεὸν καὶ ἡ ἐκ τῆς πίστεως ταύτης φιλοπατρία του, ἐσκεμμένως, συστηματικῶς, ἀσφαλῶς, πάντοτε δὲ μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας πρὸ πολλοῦ διὰ τοῦ περιοδικοῦ του, ἀλλὰ μάλιστα σήμερον διὰ τῆς ἱδρύσεως ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα λαϊκῶν τμημάτων αὐτοῦ ἐπεχείρησε νὰ συντελέσῃ ὅσον δυνηθῇ, εἰς τὴν λύσιν τοῦ Ἐθνικοῦ ζητήματος:

Λοιπόν, φίλτατοι συνδρομηταί, φίλτατοι ἀνταποκριταὶ τῆς «Ἀναπλάσεως»—ἀφίνομεν τὰ πολλὰ τὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω καλῶς ἐννοούμενα,καὶ ἐπαναρχόμεθα εἰς τὴν ὀλίγον ἀπαιτητικὴν παράκλησίν μας· «*ὑποστηρίξατε τὸ ἔργον τῆς «Ἀναναπλάσεως» διὰ θυσιῶν σας*». — Θυσιάζομεν ἡμεῖς, ὅ,τι δυνάμεθα, θυσιάσατε σεῖς, ὅ,τι δύνασθε. — Ἀλλὰ κινηθῆτε, ἀλλὰ ὑποστηρίξατε μετὰ θερμοῦ ἐνδιαφέροντος : μετὰ ἀγάπης πραγματικῆς : Ἡ θυσία πάντων ἡμῶν τῶν ἀποτελούντων τὸ κέντρον τῆς ἀναπλαστικῆς ταύτης ἐργασίας εἶνε πνευματικὴ ἐργασία: Ἀργύριον καὶ χρυσίον ὑπάρχει εἰς χεῖρας ἄλλων τῶν δυστυχῶς μὴ διδόντων.Εἰς ἡμᾶς διάθεσις μόνον καὶ προαίρεσις μόνον, ἣν ὁ Θεὸς μᾶς ἐχάρισεν: Ἡ δὲ θυσία ἡ ἰδική σας, ἣν σᾶς ζητῶ, ποία ;— Οἱ πρῶτοι, ἤτοι οἱ ἀναγνῶσται : Νὰ λαμβάνητε εἰς τὰς χεῖράς σας τὴν «Ἀνάπλασιν» καὶ νὰ λέγητε: «Δόξα σοι, Θεέ μου διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν τὴν ἄνευ ὑστεροβουλίας καὶ ἰδιοτελείας, ἀλλὰ διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος μας γινομένην· — εἶνε πτωχή,εἶνε μικρὰ—εἶνε περιωρισμένη—ἀδιάφορον—εἶνε ἐργασία ὅμως οὐχὶ καρδοσκοπική, ἀλλὰ φωτιστική, ἀλλὰ ἐργασία αὐταπαρνήσεως ἐκ μέρους τῶν ἐργαζομένων». Μετὰ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίαν ταύτην νὰ προπληρώνητε τὰ 12 λεπτά(!) τὴν ἑβδομάδα τὴν συνδρομήν: ἤτοι τὰς 6 δραχμὰς τὸ ἔτος· καὶ οὐ μόνον τοῦτο, διότι ἐὰν κάμνητε μόνον τοῦτο, δὲν ἐκτελεῖτε τὸ ὀφειλόμενον πρὸς τὴν «Ἀνάπλασιν» ἠθικὸν καθῆκόν σας — νὰ θεωρῆτε ἅμα ὑποχρέωσίν σας ἀπαραίτητον νὰ παροτρύνητε πάντα συγγενῆ καὶ φίλον σας, πάντα γνώριμόν σας νὰ συνδράμῃ τὸ ἔργον τῆς «Ἀναπλάσεως», γενόμενος συνδρομητὴς καὶ προπληρώνων, ὡφελῶν καὶ κυρίως ὠφελούμενος.— Ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους θὰ παροτρύνητε, ὀφείλουν νὰ σᾶς εἶνε εὐγνώμονες, διότι γίνεσθε αἴτιοι νὰ δώσωσιν ὀλίγιστα καὶ νὰ ὠφεληθῶσι μέγιστα.— Ἡ θυσία, τὴν ὁποίαν ὀφείλετε νὰ κάμητε,εἶνε νὰ θεωρῆτε ἀνοσιωτάτην ἱεροσυλίαν, ἐὰν οὐ μόνον ἐνθουσιωδῶς δὲν ἐνεργῆτε ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ἔργου τῆς « Ἀναπλάσεως», ἀλλὰ καὶ ὑποπίπτετε εἰς τὸ βαρὺ ἁμάρτημα νὰ ἀναβάλλητε ἐπ' ἀόριστον τὴν πληρωμὴν τῆς γλισχροτάτης συνδρομῆς ἐπὶ τῷ λόγῳ, «Δὲν ἔχω ! Τὸ ἐλησμόνησα ! ! ! ..». Ἐὰν «ἡ κρίσις ἀνίλεως τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος»—σκέψασθε τίς ἡ κρίσις εἰς τὸν κρατοῦντα τὰ ὀφειλόμενα εἰς τοὺς ἐλεοῦντας.— Ἡ « Ἀνάπλασις» θὰ προοδεύσῃ, ὅταν ἔχῃ συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας *ἀγαπῶντας* αὐτὴν *ἐνθουσιωδῶς* καὶ *μὲ θυσίαν* των: Ἔχει ἀνάγκην ἀγάπης ἡ « Ἀνάπλασις». Ἀγαπήσατε λοιπὸν τὴν « Ἀνάπλασιν» καὶ μὴ μένετε ψυχροὶ αὐτῆς συνδρομηταί. Σᾶς βεβαιῶ. Δὲν ἀξίζει τὴν συμπεριφορὰν αὐτήν : ἀξίζει θερμὴν θερμοτάτην ἀγάπην : ἀγάπην θυσίας. Τοῦτο θέλομεν ἡμεῖς, τοῦτο ἐλπίζομεν παρ' ὑμῶν : τοῦτο μᾶς ἐνθαρρύνει νὰ ἐργασθῶμεν μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς εἰς ἡμᾶς αὐταπαρνήσεως. Σᾶς χαιρετίζω μετὰ τῶν ἐλπίδων τούτων.

Οἱ δεύτεροι, ἤτοι οἱ ἀνταποκριταί, ποίας θυσίας θέλομεν καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ καταβάλλωσιν ;—Νὰ ἀναπτύξωσιν ἰδιάζουσαν ῥητορικὴν καὶ διαλεκτικὴν ἱκανότητα φωτίζοντες καὶ πείθοντες περὶ τοῦ ἔργου τῆς « Ἀναπλάσεως».— Νὰ θεωρῶσι τὴν ὑπὲρ τοῦ ἔργου τούτου ἐργασίαν των καὶ τοὺς κόπους των, ἐργασίαν καὶ κόπους ὑπὲρ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ ἔθνους μας. — Διὰ ὃ καὶ ἡ ἀξία εἰς αὐτοὺς ἀμοιβὴ μόνον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ αἰωνίᾳ αὐτοῦ Βασιλείᾳ θὰ δοθῇ. Νὰ θεωρῶσι τὰ χρήματα τῆς « Ἀναπλάσεως» χρήματα ἱερά, καὶ χαίροντες χαρὰν μεγάλην νὰ τὰ βλέπωσι πολλαπλασιαζόμενα διὰ τῶν φιλοτίμων καὶ εἰλικρινῶν ἐνεργειῶν των. Διότι ἄνευ τῶν χρηματικῶν συνδρομῶν ἀδύνατον νὰ συντηρηθῇ· ἀδύνατον νὰ προοδεύσῃ. Καὶ ἐπὶ πᾶσι νὰ ἔχωσιν ὑπὲρ τῆς « Ἀναπλάσεως» ἀγάπην μέχρις αὐταπαρνήσεως.

Σᾶς χαιρετίζω μετὰ τῆς βεβαίας ἐλπίδος, ὅτι πάντες ὑμεῖς κατὰ τὴν νέαν τῆς « Ἀναπλάσεως» περίοδον θὰ ἀναδειχθῆτε ἀνώτεροι τῶν προσδοκιῶν ἡμῶν. Διότι ἄνευ ὑμῶν ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν τίποτε: Τῆς τιμῆς καὶ τῆς παρὰ τοῦ Ἔθνους εὐγνωμοσύνης ἄξιοι μεταξὺ τῶν πρώτων εἶσθε καὶ σεῖς φίλτατοι.

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντες.

Ὁ Διευθύνων
Τιμόθ. Ἀναστασίου

ΕΣΤΕΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΟΜΙΛΙΑ
ΤΟΥ ΑΡΧΙΜ. κ. Π. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ
ΕΝ ΤΗι Α' ΛΑΪΚΗι ΣΧΟΛΗι

(Συνέχεια ἐκ τοῦ θου φύλλου)

Πρέπει νὰ γνωρίζῃ πᾶς τις ἀσφαλῶς ὅτι ἀληθὴς εὐγένεια καὶ πολιτισμὸς δὲν θὰ εἴπῃ ἠνάκη, οὐδὲ εἶνε ἐπιτετηδευμένοι τρόποι τοῦ φέρεσθαι, κωμικαὶ δηλονότι ὑποκλίσεις καὶ στροφαὶ ἢ ὑποκριτικαὶ χαριτολογίαι κ.λ.π., ἀλλὰ γνησία ἀγάπη, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει **ἡ γνῶσις** τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, **ἡ ἐπίγνωσις τῶν καθηκόντων του πρὸς ἑαυτόν, πρὸς τὴν αἰτίαν αὐτοῦ, τὸν Θεόν, καὶ πρὸς τοὺς ὁμοίους του ἐν γένει ἀνθρώπους.**

Ὁ πολιτισμὸς οὗτος δὲν εἰσχωρεῖ εἰς ἄτομα ὡρισμένης κοινωνικῆς τάξεως, οὐδὲ εἶνε κτῆμα, ὡς πλανώμενοι φρονοῦσιν οἱ πολλοί, ἐκείνων, οἵτινες κάθηνται ἐντὸς πολυτελῶν οἰκιῶν ἢ ἔχουσιν εὐγενείας ἐξωτερικοὺς τίτλους ἢ κέκτηνται ῥήμην τῶν κατὰ κόσμον ἐπιστημόνων καὶ σοφῶν· ἀλλὰ κατασκινοῖ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἐχόντων **εὐγένειαν χαρακτῆρος καὶ χρηστότητα ἤθους.** Ἀδιάφορον δὲ εἶνε διὰ τὸν πολιτισμὸν ἂν οἱ ἔχοντες τὰ εἰρημένα προσόντα ἔχωσι καὶ ἐξωτερικὴν λάμψιν, ἂν εἶνε δηλαδὴ καὶ πλούσιοι, λόγιοι ἢ ἔνδοξοι, ἢ, τοὐναντίον, ἂν εἶνε πένητες, ἁπλοϊκοὶ καὶ ἀφανεῖς. Ἑπομένως ὁ πολιτισμὸς γνωρίζει καὶ τῆς καλύβης τὴν θύραν καὶ τοῦ μεγάρου.

Ἐὰν αἴφνης μᾶς ζητηθῇ ἀναλογία εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχήν, καὶ μάλιστα ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Κοινωνίᾳ, ἢ πεῖρα μᾶς διδάσκει ὅτι οἱ κοινωνικῶς προεξάρχοντες, οἱ καυχώμενοι δηλονότι ἐπὶ πλούτῳ, ἐξωτερικῇ μορφώσει καὶ ματαίᾳ δόξῃ δὲν εὑρίσκονται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διόλου εἰς καλὰς σχέσεις μὲ τὸν καλῶς νοούμενον πολιτισμὸν καὶ τὴν ἀληθῆ εὐγένειαν.

Τὸ ἀναμφισβήτητον δὲ κῦρος τῆς ἀληθείας ταύτης εὐχερέστατα βλέπομεν εἰς τὸν κοινωνικόν μας βίον. Δὲν εἶνε διόλου σπάνιον νὰ εὕρῃς εἰλικρίνειαν, εὐγενῆ συμπεριφοράν, θαυμαστὴν πρόνοιαν εἰς τὸν ἐν τῷ γυμνασίῳ φοιτῶντα μαθητήν, τὰ ὁποῖα εἰς αὐτὸν τοῦτον μετὰ ἓν ἢ δύο ἔτη δὲν θὰ τὰ εὕρῃς, ὅταν τὸν συναντήσῃς, ὡς φοιτητήν, ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Ἔχομεν ὑπ' ὄψει μαθητὰς χωρικούς, οἱ ὁποῖοι, λαμβάνοντες ἅπαξ καθ' ἑβδομάδα τὸν ἄρτον των ἐκ τοῦ πατρικοῦ των οἴκου, ὑπελόγιζον καὶ τὰ τελευταῖα τεμάχια αὐτοῦ, ἕως οὗ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος, ἐνῷ τὴν προνοιαν αὐτὴν παρετηρήθη ὅτι τὴν ἀπέβαλον ὁμοῦ μὲ τὸ χρηστὸν ἦθος, ὅταν ἦλθον μετ' ὀλίγον εἰς Ἀθήνας· διότι, κατασπαταλῶντες πολλάκις εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν ὅλην τὴν τροφοδοσίαν τοῦ μηνὸς καὶ πωλοῦντες τὰ ὡρολόγιά των καὶ ἄλλα πράγματα ἀντὶ πινακίου φακῆς, κατήντων ἐνίοτε καὶ εἰς ἀπειλὰς κατὰ τῶν δυστυχῶν γονέων των ὅτι, ἂν δὲν ἔσπευδον νὰ τοῖς ἀποστείλωσι χρήματα, θὰ αὐτοκτόνουν, τοῦθ' ὅπερ εἶνε ὁ τελευταῖος σταθμὸς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἕνεκα παρεκτροπῶν χάνουν τὴν διανοητικὴν καὶ κοινωνικὴν ἰσορροπίαν. Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς ἡ εὐγένεια καὶ ὁ πολιτισμὸς πλειστάκις εὑρίσκεται εἰς τὸν μαθητὴν καὶ οὐχὶ εἰς τὸν φοιτητήν, τὸν κοινωνικῶς ἀνώτερον.

Ὡσαύτως εὑρίσκει τις σύνεσιν, πνεῦμα πρακτικόν, εὐγενῆ συμπεριφορὰν εἰς τὸν χωρικὸν τοῦ ἀπωτάτου χωρίου, ὅταν ἔχῃ χρηστὸν τὸ ἦθος, παρὰ εἰς τὸν εὐκατάστατον σταφιδοπαραγωγόν, ὁ ὁποῖος στερούμενος προνοίας ἕνεκα ἐλλείψεως ἠθικῆς ἀνατροφῆς, ἐνῷ πλειστάκις ἄφθονον χρῆμα προῆλθεν ἐκ τῆς σταφίδος, αὐτὸς ὅμως δὲν ἐσκέφθη, ὡς ὁ Φαραώ, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἔτη δυστυχίας, ὅπως οἰκονομήσῃ τὸ περίσσευμα τῶν εὐτυχῶν ἐτῶν, ὅπως τὸ ἔχῃ διὰ τὰ ἔτη τῆς ἀφορίας, ἀλλὰ μὲ πάντα τρόπον κατεσπατάλησεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ χρῆμα εἰς παντὸς εἴδους καταχρήσεις, καὶ κατόπιν ἠναγκάσθη νὰ πωλήσῃ εἰς τὰ ἔτη τῆς δυστυχίας ὅ,τι εἶχεν, ἵνα σωθῇ ἀπὸ τὸν ἐκ τῆς πείνης θάνατον. Ἑπομένως καὶ ἐνταῦθα ἡ συνετὴ πρόνοια, ὁ καλῶς νοούμενος πολιτισμός, δὲν ἐμφωλεύει εἰς τὴν καρδίαν τοῦ εὐκατάστατου, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ χρηστοήθους πτωχοῦ χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐν μέτρῳ μεταχειριζόμενος τὰ γλισχρότατα εἰσοδήματά του, οὐδέποτε καταντᾷ εἰς τὸν ἐξευτελισμόν, τὰς στενοχωρίας καὶ εἰς τὴν ἀπελπισίαν τοῦ ἄλλου.

Ἐπίσης ἐν πολλοῖς εὑρίσκομεν τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν εὐγένειαν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἁπλοϊκοῦ ἀνθρώπου παρὰ εἰς τὰς ἀλλοκότους δοξασίας τοῦ διεφθαρμένου ἐπιστήμονος, διότι αἱ φυσικαὶ γνώσεις τοῦ ἁπλοϊκοῦ εἶνε ἀσυγκρίτῳ λόγῳ λογικώτεραι καὶ ὠφελιμώτεραι ἀπὸ τὰ διεστραμμένα παραδοξολογήματα ἑνὸς πεφυσιωμένου λογίου.

Ἀκόμη δὲ εὐγένειαν καὶ πολιτισμὸν καὶ εὐθυκρισίαν μεγαλειτέραν δύναναί τις πλειστάκις νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ἀσήμους χωρικούς, παρὰ εἰς πολλοὺς τῶν καλουμένων μεγάλων ἀνδρῶν, καὶ αὐτῶν τῶν ἐπικαλουμένων διπλωματῶν. Καὶ ἐπὶ παραδείγματι λέγομεν ὅτι ὑπάρχουσιν, ὡς πολλοὶ γνωρίζομεν, χωρικοί, οἱ ὁποῖοι ἀποκατέστησαν τὰ τέκνα των, ὑπάνδρευσαν θυγατέρας πολλάς, ἐνῷ εἶχον ἀναλόγως ἀσήμαντον περιουσίαν, χωρὶς νὰ ἐγκολάψωσιν εἰς τὸ μέτωπόν των τὸ στίγμα τῆς χρεωκοπίας, τὸ ὁποῖον πολλοὶ τῶν λεγομένων διπλωματῶν δὲν ἀπέφυγον, συντελέσαντες εἰς τὴν χρεωκοπίαν τοῦ Ἔθνους αὐτῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ χωρικὸς ἔχει ὡς ἀξίωμά του, ὅτι, ὅταν τις δανείζηται, πρέπει νὰ πληρώνῃ, καὶ ἐπειδὴ δὲν νοεῖ αὐτὸς ἄλλως τὴν εὐγένειαν καὶ τὸν πολιτισμὸν εἰμὴ ὡς ἐνσάρκωσιν τῆς τιμῆς, ὡς πλήρη ἁρμονίαν μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν του σχέσεων, διὰ τοῦτο περιορίζων μέχρι στερήσεως τὰς δαπάνας του δὲν ἀναλαμβάνῃ ὑποχρεώσεις ἀνωτέρας τῶν δυνάμεών του, οὐδὲ ἀναγκάζεται νὰ εἴπῃ, Δυστυχῶς ἐπτωχεύσαμεν, ὡς συνήθως λέγουσιν οἱ διπλωμάται.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΛΑΙΚΗΣ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

Ὅτι ὀργασμός τις ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς ἐχόντων ἄδικον θὰ ἦτο ἐὰν ἠρνεῖτό τις.

Ὅτι ὁ ὀργασμὸς οὗτος δύναται νὰ ἐμπνέῃ παρηγορίαν τινὰ περὶ δημιουργίας μέλλοντος μᾶλλον ἀξίου τῶν ἐθνικῶν πόθων καὶ ἐλπίδων πολὺ ὀλίγοι ἴσως εἶνε ὅσοι ἀμφισβητοῦν.

Ἀλλ' ὅπως ἡ νέα αὕτη τροπὴ τοῦ δημοσίου πνεύματος

καὶ τῆς κοινῆς συνειδήσεως δημιουργήσῃ τι θετικῶς ὠφέλιμον καὶ πραγματικῶς σωτήριον, ἀνάγκη νὰ κατανοηθῇ μία στοιχειώδης ἀλήθεια, ὅτι τίποτε δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ κάμωμεν, ἐὰν δὲν λάβωμεν ὅλα τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ μορφωθῇ καλύτερα ὁ λαός μας καὶ ἀσκήσῃ μᾶλλον εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ δημοσίου ἡμῶν βίου.

Εἰς ὅλα τὰ ἄλλα πολιτικὰ ζητήματα ἠμποροῦν ὁπωσδήποτε νὰ ὑπάρχουν διαφωνίαι. Ἀκόμη καὶ εἰς τὸ ἐὰν πρέπῃ νὰ μεταρρυθμισθῇ ἢ ὄχι τὸ πολίτευμά μας. Κατὰ μείζονα δὲ λόγον ὡς πρὸς τὰ εἴδη τῶν μεταρρυθμίσεων, αἵτινες εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπέλθουν. Ἀλλ' ἡ καλυτέρα μόρφωσις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ δέον ν' ἀποτελέσῃ *κοινὴν ἀρχὴν* ὅλων τῶν πολιτικῶν προγραμμάτων καὶ ὅλων τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν, ὅσοι μετὰ τόσα παθήματα ἠμπόρεσαν νὰ αἰσθανθῶσιν ὅτι δέον νὰ δοθῇ πλέον τέρμα εἰς τὴν δημοκοπίαν καὶ τὴν μικροπολιτικήν.

Μᾶλλον μορφωμένη δημοσία γνώμη θὰ εἶνε ἔρεισμα τῆς βασιλείας εἰς τὰ ἀγαθὰ βουλεύματά της, χαλινὸς εἰς τοὺς πολιτικοὺς ἀγύρτας καὶ ἀπατεῶνας, καὶ δύναμις μεγαλουργὸς καὶ σωτήριος εἰς χεῖρας πολιτευομένων χρηστῶν καὶ ἀδιαφθόρων, ἐντοούντων νὰ διακονήσωσιν εἰς τὸ κράτος καὶ νὰ τάξωσιν ἑαυτοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου. Καὶ πραγματοποιουμένης λαϊκῆς μορφώσεως διαφορετικῆς ἀπὸ τὴν σήμερον ὑπάρχουσαν, καὶ ἄρχοντες καλήτεροι θὰ ἐξελέγοντο καὶ ὑπάλληλοι ἀγνότεροι θὰ ἐξεκολάπτοντο καὶ ἡ ὀργάνωσις περωτισμένης καὶ χρηστῆς λαϊκῆς δυνάμεως ἀμερολήπτου, σώφρονος, αὐστηρᾶς ἅμα καὶ φιλελευθέρας θὰ ἔδιδε πραγματικὴν ζωὴν εἰς τὸν συνταγματικὸν ἡμῶν χάρτην ἐν τῇ ἁρμονικῇ συλλειτουργίᾳ ὅλων τῶν δικαιωμάτων καὶ ὅλων τῶν καθηκόντων ἀρχομένων καὶ ἀρχόντων.

Γνωρίζομεν ὅτι ὑπάρχουσιν οἱ ἐξαρτῶντες τὴν ὑγιᾶ τοῦ λαοῦ μόρφωσιν ἀπὸ τῆς πραγματοποιήσεως τούτων ἢ ἐκείνων τῶν πολιτικῶν μεταρρυθμίσεων. Ἡμεῖς δὲν θ' ἀρνηθῶμεν ὅτι προσφυέστερος πολιτικὸς ὀργανισμὸς δύναται νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν πολιτικὴν τοῦ λαοῦ ἠθικοποίησιν καὶ νὰ συντελέσῃ εἰς ἀνόρθωσιν τοῦ φρονήματος αὐτοῦ. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ πολιτικὴ ἡμῶν μεταρρύθμισις ἀκατόρθωτος θὰ εἶνε, ἐὰν ὑπὲρ αὐτῆς δὲν ἐξεγερθῇ ἡ λαϊκὴ συνείδησις, ἐὰν δηλαδὴ δὲν προηγηθῇ ποιά τις μόρφωσις τοῦ δημοσίου φρονήματος, τόση τοὐλάχιστον, ὅση ἀπαιτεῖται πρὸς ἐπιδοκιμασίαν καὶ ἔγκρισιν μέτρων ἀπαραιτήτων διὰ τὴν βιοσιμότητα τοῦ Κράτους μας καὶ τὴν πρόοδον αὐτοῦ;

Τὸ συμπέρασμα ἡμῶν εἶνε ὅτι εἴτε ὑπὸ τὸ ὑπάρχον πολίτευμα εἴτε ὑφ' οἱονδήποτε ἄλλο, ὅπερ ἤθελε δημιουργηθῇ διὰ μεταρρυθμίσεων πολιτειακῶν, ἀκόμη δὲ καὶ πρὸς ἐπίτευξιν τῶν μεταρρυθμίσεων τούτων, χρηστοτέρα καὶ μᾶλλον πεφωτισμένη λαϊκὴ μόρφωσις εἶνε ὅρος ἀπαραίτητος τῆς πολιτικῆς ἡμῶν συντηρήσεως, προόδου καὶ εὐκοσμίας· ὁ δὲ ἡμέτερος Σύλλογος ἐργαζόμενος διὰ τοῦ περιοδικοῦ του, διὰ τῶν τμημάτων του καὶ τῶν σχολῶν του ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς διαπλάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ δὲν παρέχει μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑψίστην ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ καὶ προσφέρει συμβολὴν πολύτιμον εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνορθώσεως τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

---

(5) ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ (5)

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ὁμιλία Α'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. φύλλου)

Ὅποιος ὅμως εἶνε ἀπὸ παντοῦ καλὰ φραγμένος, ὅλα τὰ κοντάρια τοῦ ἐχθροῦ τὰ ἀποκρούει. Δυνατώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ὅπλα εἶνε ἡ κατὰ Θεὸν ἡδονή· καὶ τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ κατηφῆ καὶ σκυθρωπὸν τὸν τοιοῦτον, ἀλλ' ὅλα τὰ ὑποφέρει γενναίως. Τί εἶνε χειρότερον ἀπὸ τὴν φωτιάν; Τί ἀλγεινότερον ἀπὸ τὰ παντοτινὰ βάσανα; Ἀνίσως χάσῃ κανεὶς καὶ χίλια ἀγαθά, καὶ αὐτὰ τὰ τέκνα του, καὶ ὅ,τι ἄλλα, τοῦτο εἶνε τυραννικώτερον ἀπὸ ὅλα ὅσον ἀφορᾷ τὸν πόνον. «Δέρμα, λέγει, (ἡ βίβλος τοῦ Ἰώβ) ὑπὲρ δέρματος, καὶ πάντα ὅσα ὑπάρχει ἀνθρώπῳ, δώσει ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Διότι τίποτε δὲν εἶνε δεινότερον ἀπὸ τοὺς πόνους. Ἀλλ' ὅμως καὶ ὅσα ν' ἀκούῃ τις δὲν ὑποφέρει, ὑποφερτὰ καὶ ποθεινὰ διὰ τὴν κατὰ Θεὸν ἡδονὴν γίνονται. Καὶ ἀνίσως κυττάξῃς τὸν Μάρτυρα ἔχοντα ἀκόμη μικρὰν πνοὴν ἀπὸ τὸ ξύλον ἢ ἀπὸ τὸ τηγάνιον, θὰ τὸν εὕρῃς νὰ ἔχῃ τόσην χαράν, ὅσην καὶ νὰ εἴπῃ τις δὲν εἶνε δυνατόν.»

Καὶ τί νὰ κάμω, λέγει, ὅτι μαρτυρίου καιρὸς δὲν εἶνε τώρα; Τί λέγεις; δὲν εἶνε μαρτυρίου καιρός; Ποτὲ αὐτὸς δὲν λείπει, ἀλλὰ πάντοτε εὑρίσκονται ἐμπρὸς εἰς τὰ ὄμματά μας, ἐὰν εἴμεθα προσεκτικοὶ καὶ νηφάλιοι. Τὸ νὰ κρέματαί τις ἐπὶ τοῦ ξύλου, αὐτὸ μόνον δὲν κάμνει μάρτυριον· διότι, ἐὰν αὐτὸ ἦτον, ὁ Ἰώβ δὲν θὰ μετεῖχεν ἀπὸ τοὺς στεφάνους τούτους. Διότι οὔτε εἰς δικαστήριον παρευρέθη, οὔτε δικαστοῦ φωνὴν ἤκουσεν, οὔτε δήμιον εἶδεν· οὐδὲ κρεμασμένος ἐπάνω εἰς ξύλον καὶ μετέωρος κατεξαίνετο εἰς τὰ πλευρά. Ἀλλ' ὅμως ἀπὸ πολλοὺς μάρτυρας σκληρότερα ἔπαθε, καὶ αἱ φωναὶ τῶν μαντατοφόρων ἐκείνων ὁποῦ ἤρχοντο ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον τὸν ἐκτυποῦσαν ὁριμύτερα ἀπὸ κάθε πληγὴν καὶ τὸν ἐκεντοῦσαν ἀπὸ παντοῦ, καὶ ἀπὸ χιλίους ὁμοῦ πικρότερα τὰ στόματα τῶν σκωλήκων ἐκείνων ἀπὸ παντοῦ τὸν κατέτρωγαν. Τίνος λοιπὸν μάρτυρος δὲν εἶνε ἀντάξιος οὗτος; Διὰ χιλίους ἀξίζει. Διότι εἰς ὅλα ἐπάλαιε καὶ ἐστεφανώνετο, εἰς τὰ ἀγαθά του, εἰς τὰ τέκνα του, εἰς τὸ σῶμά του, εἰς τὴν γυναῖκά του, εἰς φίλους, εἰς ἐχθρούς, εἰς τοὺς δούλους του· καὶ αὐτοὶ τὸ ἔπτυναν εἰς τὸ πρόσωπον· εἰς πεῖναν εἰς ἀνείρατα, εἰς πόνους εἰς δυσωδίαν.

(ἀκολουθεῖ)

Ἀλεξάνδρου Σκιαθέου
τοῦ Παπαδιαμάντη

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΕΝ ΠΥΡΓΩ

Εἰς τὰς 6 Δεκεμβρίου, ἡμέραν Σάββατον, ὡμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Α' δημοτικῆς σχολῆς τῶν ἀρρένων ὁ σχολάρχης καὶ ἔφορος τοῦ Τμήματος κ. Παρασκευᾶς Νικολόπουλος, λαβὼν θέμα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, τὴν δὲ Κυριακὴν ἕτερον μέλος τῆς ἐφορείας, ὁ ἰατρὸς κ. Πέτρος Πετρόπουλος περὶ καταχρήσεως τῆς οἰνοποσίας καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς. Καὶ κατὰ τὰς δύο ἑσπέρας ἡ αἴθουσα ἐπληρώθη ἀσφυκτικῶς. Ἀλλὰ καὶ τῆς συρροῆς ταύτης θαυμασιωτέρα ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία τῶν ὁμιλητῶν. Ἦτο πρώτη σχεδὸν φορά, καθ' ἣν ἐνώπιον τοσούτου πλήθους παρουσιάζοντο νὰ πραγματευθοῦν θέμα δι' αὐτοσχεδιασμοῦ, ἡ δὲ ἀπόπειρα αὕτη ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸ ἐγνωσμένως ἀπαιτητικὸν τοῦ ἀκροατηρίου ἀφ' ἑτέρου, καθίστα τὴν θέσιν των ὄχι πολὺ εὔκολον βέβαια καὶ εὐχάριστον. Καὶ ἐγώ, ὅστις ἐκτὸς τοῦ φιλικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐκ τῆς ἐπιτυχίας των ἐξήρτων κατὰ μέγα μέρος καὶ τοῦ Τμήματος τὴν ἐπιτυχίαν, ὁμολογῶ ὅτι μετά τινος ἀγωνίας παρηκολούθησα τὴν πρώτην ἐμφάνισίν των. Ἀλλὰ δὲν ἐδράδυνα νὰ πεισθῶ ὅτι ἀμφότεροι ἦσαν κύριοι τοῦ βήματος, ὅτε δ' ἐν τέλει ραγδαῖαι τὰ χειροκροτήματα ἀντήχησαν, αἱ ἰδικαί μου παλάμαι δὲν ἦτο δυνατὸν βέβαια νὰ καθυστερήσωσιν εἰς τὴν ἠχηρὰν ἐκδήλωσιν τῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ τοῦ ἐπαίνου.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 8ης Δεκεμβρίου ὡμίλησα ὁ ὑποφαινόμενος περὶ Κυριακῆς ἀργίας· τὴν δ' ἑσπέραν τῆς 9ης ἔκαμα τὴν ἀποχαιρετιστήριον ὁμιλίαν μου καταδείξας τὴν ἀνάγκην πανελληνίου χριστιανικῆς ἐργασίας καὶ ἐκφράσας τὸν πόθον καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Πύργος διὰ τοῦ ἱδρυθέντος Τμήματος θὰ μετεῖχε περιφανῶς τῆς ἐκ τοιούτου ἀγῶνος δόξης καὶ τιμῆς. Καὶ ἡ ἐλπίς μου δὲν ἐπερίμενα ὅτι τόσον ταχέως θὰ ἐλάμβανε τόσον εὐφρόσυνον ἐκανοποίησιν. Διότι ὁ Πύργος διὰ τῆς Κυριακῆς ἀργίας, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον θείᾳ χάριτι καὶ ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ ἁγίου Ἀπτρῶν καὶ Ἠλείας ἐπραγματοποίει, ἀπεδείκνυεν ὅτι εἶνε ἡ πρώτη χριστιανικὴ πόλις τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος.

Τὴν ἐπαύριον, 10 Δεκεμβρίου, ἀνεχώρουν συγκεκινημένος ἐξ ἀδελφικῶν δειγμάτων ἀγάπης καὶ θλίψεως, τὰ ὁποῖα μοὶ ἐπεδαψιλεύθησαν μετὰ τὸ τέλος τῆς τελευταίας μου ὁμιλίας. Ἡ ἀγαλλίασις, τὴν ὁποίαν ἠσθανόμην ἐκ τοῦ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ εὑρισκόμην ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας μου, ἐμιγνύετο τὴν φορὰν ταύτην μὲ τὴν μελαγχολίαν, ἥτις ἐνέμετο τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν μου διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν ἀπὸ ψυχῶν, τὰς ὁποίας τόσον σφιγκτὰ συνέδεσε πρὸς τὴν ἰδικήν μου ἡ ἐν Χριστῷ ἀγάπη. Καὶ ὅταν ἀπὸ τῆς γοργῶς βαινούσης ἁμαξοστοιχίας εἶδα τὸν Πύργον ἀφανιζόμενον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, μόνη μὲ ἀνεκούφιζεν ἡ ἐλπὶς ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐπανέβλεπα τὴν προσφιλῆ πόλιν, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Ἀθήναις διαμονῆς μου ἀγαλλιάσεως ἡμέραι δι' ἐμὲ ἦσαν ἰδίως ἐκεῖναι, καθ' ἃς ἐπιστολαὶ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μοὶ ἐξέφραζον τὴν χαρμόσυνον καὶ θαυμαστὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὑπὸ ἐπροξένησεν ἡ ἐν Πύργῳ καθιέρωσις τῆς Κυριακῆς ἀργίας.

Μιχ. Ι. Γαλανὸς

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΩΛΕΩΣ

Σταυροδρόμιον, τῇ 16ῃ Φεβρουαρίου 1898

Ἀγαπητέ μου Κύριε Γαλανέ.

Διὰ τῆς παρούσης μου σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ συνεχίσω καὶ ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» τὸ ἔργον τοῦ ἀνταποκριτοῦ, ὅπερ πέρυσιν ἐν τῇ «Ἀγάπῃ» ἐκ Σμύρνης εἶχον, καὶ νὰ καθιστῶ κάποτε ἐνήμερον τὸν κ. Ἰωαννίδην τῆς ἐν Κων]πόλει ἐκκλησιαστ. κινήσεως. Οὕτω καὶ ἐγὼ θὰ ἐκχέω τὴν καρδίαν μου εἰς ἀδελφοὺς καὶ φίλους, καὶ ἡ προσφιλὴς «Ἀνάπλασις» ἴσως εὑρίσκει εἴδησίν τινα, ἣν δὲν θὰ κρίνῃ ἀναγραφῆς ἀναξίαν.

Προσκληθεὶς ἀπὸ τοῦ Μαΐου π. ἔ. ἐκ τῆς «Εὐσεβείας», ἐν ᾗ ἐπὶ διετίαν εἰργάσθην, παρὰ τοῦ ἁγίου Χαριουπόλεως, ὅπως παρ' Αὐτοῦ δεχθῶ τὸ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα καὶ βοηθῶ αὐτὸν ἐν τῷ κηρύγματι τοῦ θείου λόγου, (σημειώσατε ὅτι ὁ ἅγ. Χαριουπόλεως μόνον δύο ἔχει χειροτονήσει μέχρι τοῦδε, ἀμφοτέρους πτυχιούχους θεολόγους καὶ οἰκογενειάρχας, ἐμὲ καὶ τὸν αἰδ. κ. Ἀλίξ. Ζῶτον), ὑπήκουσα εἰς τοῦ διδασκάλου μου τὸ κέλευσμα, ὡς εἰς οἰωνὸν εὐρυτέρας ἐνεργείας, καὶ ἀποκατεστάθην ὁριστικῶς εἰς βασιλεύουσαν, ἔνθα τὸ κέντρον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν βίου. Πολλὰ λοιπὸν θὰ βλέπω ἐδῶ καὶ πολλὰ θὰ ἔχω ἑκάστοτε νὰ σᾶς γράφω.

Κήρυγμα ἐν Κωνσταντινουπόλει

Ἐπειδὴ ἀγαπῶ ὁλοψύχως τὸ κήρυγμα, ἄρχομαι ἀπὸ τοῦ κηρύγματος. Ἀξιοπαρατήρητος εἶνε ἡ ἐκτίμησις, ἣν ἐπ' ἐσχάτων πρὸς τοῦτο ἐπιδεικνύει καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ πρώτιστα καὶ μάλιστα ὁ λαός. Ἐκ Τραπεζοῦντος ζητεῖται ἱεροκῆρυξ. Ἐν τοῖς προαστείοις Κων]πόλεως ζητοῦνται προϊστάμενοι δυνάμενοι νὰ κηρύττωσιν. Ἐκ μικρᾶς Ἀσίας ζητοῦνται σχολάρχαι, ἀλλὰ μὲ τὸ χάρισμα τοῦ θείου λόγου. Χθὲς εἶχον ἐπιστολὴν ἐξ «Εὐσεβείας» ζητούσης νὰ τῇ συστήσω δύο νέους ἱεροκήρυκας, ὧν ὁ εἷς τουρκόφωνος. Οἱ Χριστιανοί, οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀποβλέπουσι πρὸς τὸ κήρυγμα ὡς πρὸς τὸν μόνον σωστικὸν φάρον. Πρὸς τὴν ὑπὲρ τοῦ θείου λόγου ἐκτίμησιν ταύτην ἐργάσθη (καὶ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν) ἡ «Ἀνάπλασις», ὄχι τόσον ἡ ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή. Ἡ «Ἀνάπλασις» καὶ διὰ τοῦ φύλλου αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως ὑποστήριξε καὶ διέδωκε τὴν ἰδέαν, ὅτι μόνον τὸ κήρυγμα θὰ ἐγχύσῃ νέαν ζωὴν εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς κοιμωμένης Ἐκκλησίας. Ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς ταύτης ἠγωνίσθη δεκατίαν καὶ πλέον, καὶ τὸ ἔργον της σήμερον ἀποφέρει ἀγλαοὺς καρπούς. Δὲν θέλω νὰ σᾶς κολακεύσω, κ. Γαλανέ, ἀλλ' ὁ ἀποστολικὸς ζῆλος, δι' οὗ φλέγονται μερικὰ μέλη τοῦ Συλλόγου σας ἐμψυχόνει καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀποθαρρυνομένους, διότι ζῶμεν ἐν μέσῳ ἐρειπίων. Τρέχουν καὶ συνιστοῦν τμήματα τῆς «Ἀναπλάσεως», περιοδεύουν τὴν Ἑλλάδα κηρύττοντα ὡς ἄλλοτε ὁ ἀπ. Παῦλος, συντάσσουν ἄρθρα φλογερά, συγχωνεύουν τὴν «Ἀγάπην» μὲ τὴν «Ἀνάπλασιν», ἀποδεικνύουν ὅτι ἄγονται ὑπὸ Πνεύματος Θεοῦ καὶ ὄχι ὑπὸ συμφέροντος, καὶ γίνονται πρότυπα αὐτοὶ οἱ κοσμικοὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς κληρικούς. Καλὰ κάμνετε· φωνάζετε, φωνάζετε, ἕως ὅτου ἡ ἡμεῖς ἐξεγερθῶμεν τῆς ῥαστώνης καὶ τῆς χλιδῆς, ἢ ὁ λαὸς σηκωθῇ καὶ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ κινηθῶμεν καὶ χωρὶς νὰ θέλωμεν.

Ἡ ὑπὲρ τοῦ θείου λόγου παρατηρουμένη σήμερον κίνησις, ἡ εἰς τὰς φωνὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» ὀφειλομένη, χρονολογεῖται μὲν ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου τοῦ Τσάτσου, ἐξελίσσεται δὲ ἐν πληρεστέρᾳ μορφῇ ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ νῦν Πατριαρχεύοντος. Τώρα βαίνομεν συστηματικώτερον. Δὲν περιμένομεν μόνον τὴν Τεσσαρακοστήν, ἀλλ' ὁμιλοῦμεν κατὰ πᾶσαν Κυριακήν. Οἱ περισσότεροι τῶν προϊσταμένων εἶνε θεολόγοι καὶ κηρύττουσιν. Ὅπου δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἐμερίμνησε νὰ βρισθῶσι τακτικοὶ ἱεροκήρυκες. Οὕτως ἐν Βοσπόρῳ διωρίσθη ὁ αἰδ. κ. Ζῶτος καὶ ἄλλοι ἀλλαχοῦ.

Αἱ ἄλλαι εἰδήσεις ἐκ Κ)πόλεως εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΠΡΟΣΕΥΧΩΝ

ΑΡΙΘ. { Πρωτ. 1352. Διεκ. 207.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Φεβρουαρίου 1898.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς τὸν ἐλλόγιμον κ. Κωνσταντῖνον Α. Διαλησμᾶν

Ἡ Σύνοδος ἀναγνοῦσα τὰς ὑπὸ σοῦ ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου φιλοπονηθείσας προσευχὰς καὶ ἐν τοῖς παραρτήμασι τοῦ ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ ἡ «Ἀγάπη» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1897 κατακεχωρισμένας ἐγκρίνει αὐτάς.

† *Ὁ Ἀθηνῶν* **Προκόπιος** Πρόεδρος
† *Ὁ Ἀκαρανίας καὶ Αἰτωλίας* **Παρθένιος**
† *Ὁ Κεφαλληνίας* **Γεράσιμος**
† *Ὁ Χαλκίδος* **Εὐγένιος**
† *Ὁ Φθιώτιδος* **Κωνσταντῖνος**

Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Βαρθολ. Γεωργιάδης

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον 7—8 μ.μ.

Σαββάτῳ 7 Μαρτίου Τ. Ἀναστασίου.
Κυριακῇ 8 Μαρτίου. Κ. Α. Διαλησμᾶς.
Τετάρτῃ 11 Μαρτίου. Π. Καπλανίδης.

Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων 4—5 μ.μ.

Κυριακῇ 15 Μαρτίου. ὁ ἀρχιμ. κ. Π. Δουληγέρης

Εἰς τὸ Γ' ἐν Ἀθήναις Παιδαγωγικὸν Τμῆμα 10—12 π.μ.

Κυριακῇ 15 Μαρτίου. Μουσικὰ ἄσματα. Ἀρ. Μπούκης.
Συζητήσεις καὶ ἐκθέσεις. Τὰ μέλη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Κ. Διαλησμᾶ.

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ Τμῆμα τῆς Ἀναπλάσεως

Σαββάτῳ 21 Μαρτίου	7—8	Δ. Παπαδόπουλος.
Κυριακῇ 22 Μαρτίου	2 1)2-3 1)2	Τ. Ἀναστασίου.
Τετάρτῃ 25 »	7—8	Ἰάκ. Χ. Δραγάτσης.
Πέμπτῃ 26 »	7—8	Κ. Α. Διαλησμᾶς.
Παρασκευῇ 28 »	7—8	Ἰάκ. Χ. Δραγάτσης.

Ἐν τῷ Συλλόγῳ «Οἰκονομίας».

Τῷ Σαββάτῳ 7 Μαρτίου 7 1)2—8 1)2 ὁμιλήσει ὁ κ. Κ. Διαλησμᾶς.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὴν παρελθοῦσαν Β'. Κυριακὴν τῶν νηστειῶν ἐν τῇ Α'. ἐν Ἀθήναις Λαϊκῇ Σχολῇ τῆς «Ἀναπλάσεως» ἡ συρροὴ ἀκροατῶν ἦτο εἴπερ ποτὲ πολυπληθής. Τὴν 7ην ὥραν ἡ εὐρεῖα τῶν ὁμιλιῶν αἴθουσα εἶχεν ὑπερπληρωθῆ· καὶ δὲν ἐδέχετο πλέον. — Ἡ ἐκτακτος συρροὴ ἀποδεικνύει τὴν ἐν Ἀθήναις ἐκτίμησιν τοῦ ἐθνικοῦ τῆς «Ἀναπλάσεως» ἔργου. — Ὁ ἐν τοῖς πρώτοις ἐκτιμῶν καὶ ὑποστηρίζων τὸ ἔργον τοῦτο σεβασμιώτατος διευθυντὴς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς Μητροπολίτης Πενταπόλεως κ. Νεκτάριος ὁ ἀκαταπόνητος καὶ ἐμβριθὴς συγγραφεὺς σκουδαίων θεολογικῶν ἔργων ὡμίλησε περὶ τῆς «Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν καὶ τοῦ Ὑψίστου ἀγαθοῦ». Ὕψος καὶ πρακτικότης, ἀλληλουχία καὶ σαφήνεια ἐπεκράτησεν ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ θέματος. — Ἕτερψε τὰ πνεύματα διὰ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀξίας τοῦ *οὐρανοπολίτου* ἀνθρώπου· Ἔπειτα καὶ ἐδίδαξε διὰ πολλῶν ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐν τῷ ἀγαθῷ εὐδαιμονίαν του ὀφείλει νὰ ζητήσῃ «*ἐν ἑαυτῷ*». Μεγάλη ἀλήθεια. — Τοῖς πολλοῖς δυστυχῶς ἄγνωστος. Τοῖς δὲ ἀκροαταῖς τοῦ σεβασμιωτάτου εἰς βέβαιον κτῆμα μεταδοθεῖσα.

Ὁ σεβασμιώτατος κατῆλθε καὶ θὰ κατέρχηται πρεθυμότατα καὶ εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ τμῆμα τῆς «Ἀναπλάσεως», ἵνα εὐλογῇ καὶ διδάσκῃ τοὺς ἀκροατάς· εἶνε ἀληθές, ὅτι σὺν τῇ προθυμοτάτῃ ὑποστηρίξει καὶ τῷ ἐν πολλοῖς ἐκδηλωθέντι ἐνδιαφέροντι τοῦ σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Προκοπίου ἡ «Ἀνάπλασις» ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ δύναται νὰ χαίρῃ, διότι ἔχει καὶ τὸν συνεργάτην ἐπίσκοπόν της.

— Ἡ παρατηρουμένη θρησκευτικὴ κίνησις ἐν τῷ ἔθνει πληροῖ τὰς καρδίας ἡμῶν εὐφροσύνης. Καὶ ἐν τῷ τύπῳ καὶ ἐν ταῖς λαϊκαῖς συναθροίσεσι παρατηρεῖται εἰς ὀργασμὸς πρὸς βελτίωσιν τῶν ἠθῶν ἡμῶν καὶ ἐπάνοδον εἰς τὴν ὁδὸν τὴν εὐαγγελικὴν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς διαφθορᾶς, εἰς ἣν ἐπλανήθημεν, ἀκολουθήσαντες διδασκαλίας ὀθνείας. Ἐν μόναις ταῖς Ἀθήναις ὑπάρχουσιν ἱκανὰ μεγάλα κέντρα, ἀπὸ τῶν βημάτων τῶν ὁποίων ἐξαγγέλλεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Αἱ τρεῖς λαϊκαὶ σχολαὶ τῆς «Ἀναπλάσεως», ἡ σχολὴ τοῦ «Λόγου» ἡ σχολὴ τῶν «φίλων τοῦ Λαοῦ», ἡ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν σχολὴ τῆς «Οἰκονομίας», ὁ «Παρνασσός», «ὁ ἱερὸς Σύνδεσμος», πλεῖσται ἐκκλησίαι καὶ ἡ περιμφερὴς κίνησις ἐν ταῖς ἐπαρχίαις μαρτυροῦσιν ὅτι τὸ ἔθνος αἰσθάνεται τὴν ἀσθένειάν του, ζητεῖ τὸν ἰατρὸν καὶ θὰ τύχῃ τῆς θεραπείας.

— Νομοσχέδιον διὰ πέντε ἱεροκήρυκας πρὸς τὰς ἐπαρχιακὰς ταξιαρχίας τοῦ στρατοῦ εἰσήγαγεν εἰς τὴν Βουλὴν ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κ. Σμολένσκης. «Ὅπου φελᾷ, παντοῦ φελᾷ» λέγει ἡ κοινὴ παροιμία.

—Καὶ ἡ μέριμνα, τὴν ὁποίαν δεικνύει τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ἀποστέλλον ἐγκυκλίους ἑκάστοτε καὶ καλοῦν τοὺς διδασκάλους ν' ἀγρυπνοῦσι ἐπὶ τῆς μορφώσεως τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας τῶν μαθητῶν, δὲν εἶνε ὀλίγου ἀξία. Τὸ τοιοῦτο, φρονοῦμεν, θὰ ἐνισχύσῃ τοὺς ἐργαζομένους εὐσυνειδήτως, θὰ φιλοτιμήσῃ τοὺς χλιαρούς, θὰ τροποποιήσῃ τὸ ἦθος πολλῶν, ὧν ἡ διάνοια δὲν ἔχει ἐντελῶς διαστραφῆ καὶ θὰ περιστείλῃ τὸ θράσος τῶν διεφθαρμένων ἐργατῶν, μέχρις οὗ ἐπιστῇ ἡ εὐλογημένη ἐκείνη ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἀπαλλαγῶσιν ἐντελῶς τὰ σχολεῖα τῶν λυμεώνων.

— Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Παναγιωτόπουλος ὁμιλῶν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ἐχαρακτήρισε τὴν μὲν δημοτικὴν ἐκπαίδευσιν ὡς λίαν πλημμελῆ, τὴν δὲ μέσην ὡς οὐδένα σκοπὸν ἐκπληροῦσαν, ὡς λειτουργεῖ αὕτη, καὶ τὴν ἀνωτάτην ὡς μηχανὴν παράγουσαν μὲν διπλωματούχους, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπιστήμονας. Εἰλικρινεστέρα ὁμολογία ταύτης δὲν ἠδύνατο νὰ γείνῃ. Τώρα νομοθετικὴ καὶ διοικητικὴ ἐργασία ἀπαιτεῖται πρὸς βελτίωσιν τῆς ἀθλίας ὄντως ταύτας καταστάσεως. Πλὴν τῆς ἀνεπιστημοσύνης, τοῦ ἀπαιδαγωγήτου καὶ τοῦ ἀξέστου, ὅπερ χαρακτηρίζει τοὺς πλείστους τῶν διδασκάλων τοῦ ἔθνους τρανῶν τε καὶ μικρῶν, εἶνε καὶ αἱ ἀσέβειαι καὶ στρεβλαὶ ἰδέαι, δι' ὧν οὗτοι διηλητηριάζουσι τὰς ἁπαλὰς ψυχὰς τῶν νέων, διδάσκοντες ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης τὴν ἐκ τοῦ πιθήκου *εὐγενῆ καταγωγὴν των* καὶ πλείστας ἄλλας ἀνοησίας, δι' ὧν σαλεύουσι τὰς πεποιθήσεις τοῦ ἔθνους καὶ ῥίπτουσιν οὕτω τοὺς νέους εἰς τὰς ἀκολασίας, ἀφοῦ οὐδὲν ἔχουσι νὰ φοβηθῶσιν αὐτοί. Οἱ κ. οὗτοι δύνανται, ἂν εἶνε σοφοί, νὰ διδάξωσι τὴν σοφίαν των διὰ συγγραμμάτων τῆς ἐλευθερίας των. Εἰς τοὺς θεολόγους δὲ καὶ λοιποὺς ἐπιστήμονάς μας ἀπόκειται νὰ ἐλέγξωσι τὰς πλάνας τούτων. Ἀλλ' ἐν ὅσῳ κατέχουσι ἕδρας, ἀπὸ τῶν ὁποίων εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ διδάσκωσιν ὅ,τι τὸ ἔθνος προσβεύει καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἔχουσι δώσῃ ὅρκον, εἶνε ἀνήθικον νὰ ὑποσκάπτωσι τὰς βάσεις τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης. Τὸ δὲ ἔθνος ὄχι μόνον δὲν ἔχει καθῆκον νὰ μισθοδοτῇ αὐτούς, ἀλλ' ἔχει καὶ ὑποχρέωσιν νὰ συλλάβῃ ἀπὸ τὸν *σβέρκον* καὶ νὰ ῥίψῃ μακρὰν ἀπὸ τῆς θέσσως ἐκείνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁμιλοῦσιν ὡς ἐξουσίαν ἔχοντες. Εἶνε καὶ ἀδικία πρὸς τὸν φορολογούμενον λαὸν νὰ πληρώνῃ, διὰ νὰ τοῦ διαφθείρωσιν ὅ,τι ἱερὸν ἔχει οὗτος.

— Ἐν Λονδίνῳ λειτουργεῖ σχολεῖον ἑβραϊκόν, ἀριθμοῦν 3,500 μαθητάς, ἐφ' ὧν ἔχουσι ταχθῆ 100 διδάσκαλοι. Οἱ μαθηταὶ τοῦ σχολείου ἀνήκουσιν εἰς τὰς πτωχοτάτας οἰκογενείας τοῦ ἀνατολικοῦ ἄκρου τοῦ Λονδίνου. Εἰς τὸ σχολεῖον τοῦτο πλουσίαν ἐπιχορήγησιν προσφέρει ὁ μυριόπλουτος λόρδος Ρότσιλδ. Εἰς ἑκατὸν μαθητὴν χορηγεῖται πρόγευμα δωρεάν· ἅπαξ δὲ ἢ δὶς τοῦ ἔτους ὁ Ρότσιλδ χαρίζει εἰς ἕκαστον παιδίον καινουργῆ φορέματα.

— Ὁ περίφημος κριτικὸς ἐν Γαλλίᾳ καὶ δεινὸς ἑλληνιστής, χρηματίσας ὡς τοιοῦτος καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐκεῖ ἐπὶ 9 ἔτη, ὁ Ἰούλιος Λεμαῖτρ ἀπαντῶν ἐν τῷ αφιγαρῷ» πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας ἐν Γαλλίᾳ ὑποστηρίζοντα τὴν κλασικὴν παίδευσιν, κηρύττει παρρησίᾳ ὅτι τὴν μόρφωσιν τῆς καρδίας του καὶ τοῦ πνεύματός του δὲν ὀφείλει οὔτε εἰς τοὺς Ἕλληνας, οὔτε εἰς τοὺς Λατίνους συγγραφεῖς· ἀλλ' εἰς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ εἰς τοὺς ἑρμηνευτὰς τούτου. Μόνον ὅσοι δὲν ἐδοκίμασαν τὴν δύναμιν τῆς χάριτος τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ἐνθουσιῶσιν ὑπὲρ τούτου.

— Παρακαλεῖται ἡ ἐκ Λυρῶν, τῆς Μονεμβασίας Μαρίκα Μαργελοπούλου ἡ ὅστις γνωρίζει περὶ αὐτῆς νὰ γνωρίσῃ ἡμῖν τὴν κατοικίαν της, ἐὰν διαμένῃ ἐνταῦθα ἢ ἀλλαχοῦ.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 15 Μαρτίου 1898.

Τὰ τῆς αὔριον Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπε εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα δημοσιεύονται τὰ τῆς μεθεπομένης, ὅπως περιέρχωνται ἐγκαίρως εἰς χεῖρας πάντων.

Κείμενον

Ἀδελφοί, [13] τῷ Ἀβραὰμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὀμόσαι, ὤμοσε καθ' ἑαυτοῦ, [14] λέγων· «Ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε·» [15] καὶ οὕτω μακροθυμήσας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας. [16] Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὀμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὅρκος· [17] ἐν ᾧ περισσοτέρως βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδεῖξαι τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ, [18] ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος· [19] ἣν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν, καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, [20] ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα. (Ἑβρ Παύλου ἐπιστολῆς ς' 13—20.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Ἀδελφοί, [13] ὅτε ὁ Θεὸς ἔδωκεν ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Ἀβραάμ, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἀνώτερον ἄλλον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ὁρκισθῇ, ὡρκίσθη εἰς τὸν ἑαυτόν του, [14] λέγων, «Ἔκαμα ἀπόφασιν μὲ ὅρκον εἰς τὸν ἑαυτόν μου ὅτι, ναὶ μὰ τὴν θείαν ἀξιοπιστίαν μου, θὰ σὲ πλουτίσω ἀπὸ εὐλογίας καὶ θὰ πολλαπλασιάσω τὴν γενεάν σου εἰς πλῆθος ἀναρίθμητον». [15] Τὴν ἔνορκον ταύτην ὑπόσχεσιν ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀβραὰμ ὁ Θεός· ὁ δὲ Ἀβραάμ, μ' ὅλον ὅτι παρῆλθε πολὺς χρόνος καὶ παρουσιάσθησαν τόσαι ἐναντιότητες, προσδοκήσας μὲ ὑπομονήν, εὐτύχησε νὰ ἴδῃ τὴν πραγματοποίησιν τῆς θείας ὑποσχέσεως. [16] Μετεχειρίσθη δὲ ὅρκον εἰς τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ ὁ Θεὸς συγκαταβαίνων εἰς τὴν συνήθειαν τῶν ἀνθρώπων. Διότι, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ὁρκίζονται συνήθως εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶνε μεγαλείτερον ἀπὸ αὐτούς, καὶ ἐπειδὴ μεταχειρίζονται τὸν ὅρκον ὡς τὸ βεβαιότερον καὶ τελευταῖον μέσον διὰ νὰ πιστοποιήσωσι τοὺς λόγους των καὶ νὰ ἐξαλείψωσι πᾶσαν ἀντιλογίαν δυσπιστίας, [17] διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεός, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι εἴμεθα οἱ κληρονόμοι τῶν δοθεισῶν πρὸς τὸν Ἀβραὰμ εὐλογιῶν καὶ ὑποσχέσεων, περισσοτέραν βεβαιότητα περὶ τῆς ἀσαλεύτου στερεότητος τῆς ἀποφάσεώς του, μετεχειρίσθη ὡς μέσον τὸν ὅρκον, διὰ νὰ καταστήσῃ εἰς ἡμᾶς πιστευτότερον τὸν λόγον του. [18] Ὥστε τώρα ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ στηριχθῶμεν εἰς τὰ δύο ταῦτα ἀδιάσειστα στηρίγματα, πρῶτον εἰς τὸ ὅτι ὁ δίδων τὴν ὑπόσχεσιν εἶνε ὁ Θεός, ὅστις δὲν ψεύδεται ποτε, οὐδ' ἀπατᾷ, καὶ δεύτερον εἰς τὸ ὅτι τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην τὴν ἔδωκε μὲ ὅρκον Ἀφοῦ δὲ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι φυλάττουσι τὸν ὅρκον των, εἶνε ἀδύνατον εἰς τὸν Θεὸν νὰ ψευσθῇ καὶ νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὴν ἔνορκον ὑπόσχεσίν του. Τὰ δὲ διπλᾶ ταῦτα καὶ ἀδιάσειστα στηρίγματα δίδουσι προτροπὴν καὶ παρηγορίαν ἰσχυρὰν εἰς ἡμᾶς νὰ διακρατήσωμεν καὶ διατηρήσωμεν τὴν ἐλπίδα ταύτην, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐτρέξαμεν ὡς εἰς ἀσφαλὲς καταφύγιόν μας. [19] Ναί, ἡ ἐλπὶς αὕτη χρησιμεύει εἰς τὴν ψυχήν μας, διὰ νὰ τὴν συγκρατῇ ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπακοήν, ὡς χρησιμεύει διὰ τὸ πλοῖον εἰς ἀσφάλειαν καὶ στερεώσιν του ἡ ἄγκυρα καὶ ἡ ἐλπὶς αὕτη μᾶς ἑλκύει νὰ ἀτενίζωμεν εἰς τὸν πέραν τοῦ καταπετάσματος τοῦ οὐρανοῦ τοῦτον θρόνον τοῦ Θεοῦ, ὅπου εἰσῆλθε πρῶτος ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀνοίξας τὸν δρόμον εἰς ἡμᾶς ὁ Ἰησοῦς, ὡς εἰσήρχετο μίαν φορὰν κατ' ἔτος ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χωριζούσης αὐτὰ ἀπὸ τοῦ ἄλλου ναοῦ αὐλαίας· [20] καὶ ἡ ἐλπὶς αὕτη μᾶς πληροφορεῖ ὅτι θὰ εἰσέλθωμεν καὶ ἡμεῖς κατόπιν τοῦ Ἰησοῦ διὰ τῆς μεσιτείας αὐτοῦ εἰς τὴν ἁγίαν κατοικίαν τοῦ Θεοῦ τὴν ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου καθιδρύθη ὁ Χριστὸς αἰώνιος ἡμῶν ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἀρχιερωσύνης τοῦ ἐξεικονίζοντος αὐτὸν Μελχισεδέκ.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 15 Μαρτίου 1898.

Κείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτόν, καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον, καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου, ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· Ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι, ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρός με. Καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτόν, εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν· καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκυλίετο ἀφρίζων. Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστιν, ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; Ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν. Καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε, καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν, σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Τό, εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. Καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων, ἔλεγε, Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μοι τῇ ἀπιστίᾳ. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐπισυντρέχει ὁ ὄχλος, ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγώ σοι ἐπιτάσσω· ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ, καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. Καὶ κράξας, καὶ πολλὰ σπαράξας αὐτόν, ἐξῆλθε· καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν, ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρός, ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτὸν εἰς οἶκον, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτησαν αὐτὸν κατ' ἰδίαν· Ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν, εἰμὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες, παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῷ. Ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ ἀποκτανθείς, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. (Μάρκ. κεφ 9' 17—31).

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Εἷς ἄνθρωπος ἐκείνον τὸν καιρὸν ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐγδνάτιζεν ἐμπρός του καὶ τοῦ ἔλεγε: Διδάσκαλε, ἔφερα πρὸς σὲ τὸν υἱόν μου, ὅστις ἔχει πονηρὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον τὸν κρατεῖ ἄλαλον, καὶ τὸ ὁποῖον, ὅταν ὁπουδήποτε τὸν πιάσῃ, τὸν καταρρίπτει καὶ τὸν κάμνει καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας του καὶ μένει ξηρὸς καὶ ἀναίσθητος· καὶ εἶπον εἰς τοὺς μαθητάς σου νὰ τὸ ἐκβάλωσι, καὶ δὲν ἠδυνήθησαν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει: Ὦ ἄπιστος γενεά, ἕως πότε θὰ εἶμαι μαζί σας, ἕως πότε θὰ σᾶς ὑποφέρω; Φέρετε αὐτὸν ἐνώπιόν μου. Καὶ τὸν ἔφεραν. Καὶ ὅταν ὁ δαιμονοβλήπτος εἶδε τὸν Ἰησοῦν, εὐθὺς ἐσπαράχθη ἀπὸ τὸ πονηρὸν πνεῦμα, καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ ἐκυλίετο ἀφρίζων. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἠρώτησε τὸν πατέρα τοῦ πάσχοντος: Πόσος χρόνος εἶνε ἀφ' ὅτου ἔχει πάθῃ; Ὁ δὲ πατὴρ ἀπεκρίθη: Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας τὸν βασανίζει τὸ πονηρὸν πνεῦμα, καὶ πολλὰς φορὰς τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ, διὰ νὰ τὸν καύσῃ, καὶ εἰς τὰ νερά, διὰ νὰ τὸν πνίξῃ. Ἀλλ' ἂν ἔχῃς κατά τι δύναμιν, λάβε συμπάθειαν δι' ἡμᾶς καὶ βοήθησον ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτόν: Ἐὰν δύνασαι νὰ πιστεύσῃς, πάντα εἶνε δυνατὰ εἰς τὸν πιστεύοντα. Καὶ εὐθὺς ἔκραξεν ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μὲ δάκρυα, καὶ ἔλεγε: Πιστεύω, Κύριε, βοήθει με νὰ ἐνισχύσω τὴν ἐλλιπῆ πίστιν μου. Ὅτε δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶδεν ὅτι πολὺ πλῆθος τρέχει πρὸς αὐτόν, ἐπέπληξε τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα, καὶ λέγει εἰς αὐτό: Ἐγὼ σὲ διατάσσω, ὦ κωφάλαλον πνεῦμα· νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ αὐτόν, καὶ νὰ μὴ εἰσέλθῃς πλέον εἰς αὐτόν. Τότε, ἀφοῦ τὸν ἔκαμε νὰ κράξῃ, καὶ ἀφοῦ πολὺ τὸν ἐσπάραξεν, ἐξῆλθε τὸ δαιμόνιον, καὶ τὸν ἀφῆκεν ὡσὰν νεκρόν, ὥστε πολλοὶ ἔλεγον ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐκράτησε τὸ παιδίον ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ τὸ ἐσήκωσε, καὶ αὐτὸ ἐστάθη ὄρθιον. Καὶ ὅτε ὁ Ἰησοῦς εἰσῆλθεν εἰς μίαν οἰκίαν, οἱ μαθηταί του τὸν ἠρώτησαν ἰδιαιτέρως: Διατί ἡμεῖς δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐκβάλωμεν τὸ πονηρὸν ἐκεῖνο πνεῦμα; Καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς: Διὰ νὰ δυνηθῇ κανεὶς νὰ ἐκβάλῃ τὰ τοιοῦτου εἴδους δαιμόνια, πρέπει νὰ προσευχηθῇ καὶ νὰ νηστεύσῃ. Καὶ ἀφοῦ ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ἐβάδιζον διὰ μέσου τόπων ἀπομεμακρυσμένων τῆς Γαλιλαίας καὶ δὲν ἤθελε νὰ γνωρίσῃ κανεὶς τὴν διάβασίν του· διότι ἐδίδασκε τοὺς μαθητάς του καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτούς, ὅτι ἐγὼ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδομαι εἰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων, καὶ θὰ μὲ φονεύσωσι, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστηθῶ.

Κ. Α. Ἀναλησμᾶς